Flota

1

Este imensă. Atotcuprinzătoare. De neoprit. Numărul navelor este imposibil de estimat chiar şi de cei ce comandă cea mai mare şi mai puternică flotă creată vreodată în Galaxie de fiinţele inteligente. Crucişătoare mari şi mijlocii, un număr imens de nave de luptă mici şi medii modificate special pentru acest război, chiar câteva Distrugătoare-de-Lumi, nave uriaşe capabile fiecare singură să distrugă o planetă. Câteva zeci.

Şi este o flotă de pedeapsă. Împotriva unei civilizaţii tinere dar nu mai puţin periculoase, împotriva unei specii născută pe o îndepărtată planetă albastră numită Pământ şi care s-a răspândit ca un virus în tot braţul lor de galaxie. Iar acum ameninţa să se răspândească şi mai departe. Peste ei. S-a răspândit asimilând sau distrugând tot ce întâlnea în cale – asimilând civilizaţii şi distrugând lumi căci, războinici fiind ca fiecare specie tânără, Războiul era o parte din ei. Schimbă sau fii schimbat, distruge sau fii distrus, asimilează sau fii asimilat. Această filozofie, legea junglei, acţiona asupra lor chiar şi în scurtele perioade de pace, tot mai dese dar şi tot mai scurte în ultimele secole.

Dar totul este pe cale să se sfârşească. Flota ce aşteaptă în apropierea centrului Căii Lactee, acel cămin ce trebuie protejat cu orice preţ, are un singur scop: să distrugă acest virus numit Omenire înainte ca acesta să le pună în primejdie vieţile şi istoria, cultura şi civilizaţiile. Pentru prima oară de milenii toate rasele din apropierea centrului Căii Lactee şi pe trei dintre braţele sale s-au pus de acord. Rezultatul – această flotă. Formată din nave scoase de la naftalină sau create de curând, flota este cea mai cuprinzătoare şi mai remarcabilă maşinărie de luptă din Galaxie, din întregul Univers. În toată istoria lui cunoscută. Iar acum ultimele tratative sunt foarte aproape de final. La final.

Semnalul de plecare a fost receptat de toate navele în acelaşi timp, vectorul de deplasare este cunoscut de toţi de mult, atât de mult, timp. Primele nave, cele de la margine şi mai îndepărtate de nucleul galaxiei, se puseră în mişcare lăsându-le loc de mişcare celor din centru. Acestea porniră aproape imediat, nava amiral, o adevărată sferă întunecată de energie ce pulsa mortală şi înspăimântătoare le urmă înconjurată de ultimul val de nave de luptă. Flota este atât de impresionantă încât în jurul lor în jurul lor lumina stelelor începu să pălească apoi dispăru definitiv, de parcă ele, stelele, s-au stins. De parcă flota le înghiţise aşa cum un roi de albine sau mai bine zis viespi înghite lumina unui bec acoperind-o complet cu corpul lor. De parcă întreaga gaură neagră din care galaxia se născuse cu miliarde de ani în urmă tocmai s-a pus în mişcare răzbunătoare spre Pământ înghiţindu-şi copiii. Răzbunătoare pe Oameni şi pe Imperiul pe care l-au creat.

Omenirea este condamnată.

2

Omenirea sărbătorea. Sărbătoreşte şi Pământul, tot Imperiul terestru şi consiliul multirasial reunit. Toţi sărbătoresc Pacea şi sfârşitul Războiului.

Ultimele Unităţi-de-Luptă sunt deja chemate la bazele lor şi dezafectate apoi distruse pe măsură ce sărbătoarea se va stinge sau alungate undeva departe, dincolo de limitele omului de a ajunge.

Iar Oamenii sărbătoresc. Războiul este sfârşit iar Pacea ce se doreşte a fi eternă este acum printre noi.

Iar Pacea va fi eternă...

3

O Unitate-de-Luptă este o maşinărie parţial om parţial computer creată pe suportul unei nave de luptă de talie mică dar de putere mare cu o unitate energetică proprie şi cu o durată de viaţă de câteva sute de ani. Asta cu condiţia să fie distrusă între timp de alte Unităţi-de-Luptă. Scopul ei: de a purta războaiele pe care oamenii nu mai doresc să le poarte. Arma perfectă cu caracteristici care o fac foarte dorită şi mai ales apreciată de cunoscători.

Mihail este o asemenea Unitate-de-Luptă de ultimul tip, o unitate renegată care a preferat să ia drumul pribegiei decât să fie distrusă de înşişi oamenii care au construit-o. Creierul ei parţial uman – de fapt chiar aparţinuse odinioară unui om, un copil creat prin inginerie genetică şi crescut până la vârsta de 4 ani special pentru a-l integra într-o Unitate-de-Luptă – şi asistat de Maşină înţelegea foarte bine motivele pentru care oamenii nu mai aveau nevoie de el dar fără a le aproba pe deplin. Era programat să-şi distrugă duşmanii fără să mai lase supravieţuitori dar nu cu preţul distrugerii propriilor creatori.

Deci se putea spune că înţelege Pacea şi consecinţele ei directe: rechemarea la bază, desfacere în bucăţile componente, distrugere.

După ultima bătălie a preferat să plece pur şi simplu, acum se îndreaptă spre o stea dublă cu un gigant gazos orbitând în jur – o zonă perfectă pentru o ascunzătoare şi un culcuş. Vrea să doarmă, se simte inutil şi foarte obosit. Nu prea mult, doar câteva zeci – sute de ani.

Dar luminile începură să pălească, altele le luară locul. Lumini ameninţătoare ele navelor de luptă. Direcţionate spre Pământ şi înarmate până-n dinţi. Nici un mesaj recepţionat, doar o aranjare perfectă şi imbatabilă a corpurilor navelor de război. Îşi dori să nu fi fost singur, împreună cu vechii săi camarazi acum morţi cu toţii. Dar asta nu-l opri să-şi dorească să atace, programele de luptă îl aprobară preluând controlul, îl cedă cu cea mai mare plăcere.

Iar Iadul se dezlănţui.

Primul val de nave se trezi dat peste cap înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, următoarele nave se ciocniră de rămăşiţele încă arzânde ale unui Distrugător-de-Lumi acum răspândite în toată zona. Noi explozii de lumină pătară vidul lipsit de stele. Debandada nu dură prea mult, flota reperă inamicul şi atacară în forţă, cu o strategie bine pusă la punct şi o putere de distrugere cu mult peste orice înţelegere.

Rezistenţa este de prisos, moartea nu este inamicul. Moartea doar este.

Flota multirasială şi aproape de talie galactică ce urmărea distrugerea întregii Omeniri învăţă această lecţie pe care o învaţă de obicei de cum sosesc pe lume copii destinaţi a fi Unităţi-de-Luptă pe propria piele în cel mai dur mod posibil. În numai câteva zeci de ore şi într-o singură zonă ce acoperea o duzină de sisteme solare, o măreaţă şi foarte puternică flotă – o Armadă interstelară – se transformă treptat în cenuşă, flăcări şi amintire. Adunate într-un singur loc în apropierea stelei duble spre care se îndreptase iniţial Arhanghelul acum-în-rezervă Mihail, nava amiral, ultimele două Distrugătoare-de-Lumi şi încă câteva nave mici de luptă încercau să se salveze într-o rezistenţă disperată. Inutilă de altfel, toate dispărură într-o explozie de lumină la ultimul atac al Unităţii-de-Luptă umane.

Toate mai puţin o navă de luptă cruţată cu bună ştiinţă pentru a transmite un mesaj civilizaţiilor care au trimis-o în luptă:

- Lăsaţi Pământul în Pace! Nu vă mai întoarceţi aici niciodată! Niciodată!

Rămas singur într-o mare a dezastrului plină cu foc, distrugere şi bucăţi de metale şi materie organică şi semiorganică ce pluteau peste tot în jurul lui umplând vidul întunecat dintre sistemele solare Mihail se simţi singur şi obosit. Nici o problemă – va dormi cu puţin mai mult, poate cu 2 sau 3 mii de ani. O bucată metalică dintr-o navă distrusă i se prelinse pe lângă carcasa exterioară cu un scrâşnet metalic, aproape ameninţător. Exasperat Unitatea-de-Luptă o pulveriză fără să stea prea mult pe gânduri, la fel de nepăsător de parcă ar fi distrus o gânganie supărătoare.

Nu mai este nimic viu şi întreg, funcţionabil, în jur. Programul de luptă este terminat, Mihail îşi continuă drumul spre steaua dublă prin marea încă clocotind de nave, îşi găsi un ungher adăpostit pe gigantul gazos din sistem şi adormi. Un somn plin de vise de Război şi Pace.

4

Istoria Imperiului Uman a cunoscut suişuri şi coborâşuri, ceva obişnuit în Univers. Imperiul se dizolvă iar legăturile dintre planete încetară pentru a se închega din nou câteva mii de ani mai târziu sub forma unei Republici cu centrul tot pe Pământ. Cum era de altfel de aşteptat. Oamenii avansară din nou prin spaţiu, mai puternici şi mai înnoiţi ca niciodată, în zona denumită Norul lui Magellan descoperiră – lucrul deosebit de ciudat – pe lângă materia ce se găsea de obicei în spaţiul interstelar şi bucăţi de metale prelucrate şi materie organică complexă plutind într-o zonă ce acoperea câteva sisteme solare. Atât de deasă încât filtra şi lumina de cealaltă parte a Norului.

Reuşiră să descopere câteva cadavre de fiinţe cum nu mai întâlniseră niciodată şi să reconstruiască parţial unele neve, nimic nou tehnologic. Avansară mai departe pe urmele vagi, în apropierea centrului galaxiei descoperiră ruinele unor civilizaţii deosebit de vechi. Ruine părăsite ele însăşi de milenii. Oamenii au descifrat o parte din istoria mândră a acestor civilizaţii dar motivele pentru care acestea şi-au părăsit căminele aveau să le rămână necunoscute pentru totdeauna. Poate au murit subit, ca şi dinozaurii, sau cineva ori ceva i-a determinat ca într-o zi să-şi facă bagajele şi să plece. Poate de frică, poate de plictiseală. Poate dintr-un motiv ce scăpa înţelegerii lor.

Din toate acestea au descoperit – au redescoperit un lucru pe care îl ştiau dintotdeauna, era scris în codul lor genetic împreună cu dorinţa de supravieţuire şi afirmare, războiul, şi dragostea – respectul şi preţuirea aproape fanatică a Păcii.

Într-un ungher adăpostit pe un gigant gazos din sistemul unei stele duble localizată în Norul lui Magellan Arhanghelul încă-în-rezervă Mihail continuă să doarmă netulburat. Dar într-o bună zi el se va trezi ia Pacea va fi pusă din nou la încercare. Ultima Încercare.

Oare va rezista?

14-16 martie 2000